

Moja volonterska priča

Još kao malo dijete više sam gledala na potrebe drugih ljudi, nego na osobne potrebe. Primjerice, kada bi netko od mojih frendova pao s bicikla, uvijek bih prišla i uptala „Jesi li dobro?“ dok su se druga djeca smijala.

Na početku pohađanja prvog razreda srednje škole jedna profesorica tražila je volontera za pomoć slijepoj književnici Gordani Pavić. Ja sam se javila, u početku sam bila zbunjena što i kako treba raditi. Kada sam upoznala Gordanu, zaista sam stekla dobrog prijatelja. Gordana Pavić je slijepa književnica koja živi u Dalju. Veoma je druželjubiva, komunikativna, uvijek će pružiti dobar savjet, toplu riječ podrške, uvijek je raspoložena za razgovor. Njen glas je veoma nježan, topao, pun ljubavi. Njena djela koja piše na prvu su pomisao jednostavna, ali s druge strane svaka rečenica njenoga stvaralaštva potakne me na duboko razmišljanje o ljudima na ovom svijetu. Radujem se svakom odlasku kod Gordane, kod nje odlazim jednom ili dvaput tjedno. Pomažem joj u radu na računalo, kada je lijepo vrijeme rado prošetamo, a kada nemamo posla pijemo kavicu i uživamo u prijateljskom razgovoru. Imam čvrst stav o volontiranju da to jednostavno nije za svakoga. Nema svatko strpljenja, volje i ljubavi da pomaže nekom, a da za to ne dobije novčanu naknada u ovim teškim vremenima kada se najviše cijeni novac. Sretna sam što sam u mogućnosti pomoći nekome kome je pomoć zaista potrebna, i ne očekujem ništa materijalno za uzvrat - više cijenim toplu riječ zahvale ljudi kojima sam pomogla, nego nešto materijalno. Koliko god da sam pretrpana obvezama oko škole ili pa i da sam neraspoločena, uvijek ću odvojiti vrijeme za Gordanu i sve ljude kojima je potrebna pomoć. Za mene je volontiranje najbolji način za ispunjavanje slobodnog vremena, to je nešto što me jednostavno ispunjava i nešto što mi podiže mišljenje o samoj sebi. Dokle god sam u mogućnosti, truditi ću se pomagati ljudima kojima je potrebna moja pomoć jer ipak svakom od nas nešto nedostaje i svi mi u nečemu trebamo pomoć drugih ljudi. Gordana i ja u ovih smo godinu dana prošle mnogo toga, bilo je tu i dana kada nam rad jednostavno nije išao, računalo nam je otkazalo poslušnost, ili su nam se pomiješale pjesmice, u početku mi se često događalo da to što napišemo računalo ne spremi tamo gdje treba, ali sve to prođe i dođu bolja vremena. Postale smo uhodani radni tim, često se smijemo na nekakve male pogreške koje nismo ispravile. Svi mi možemo obogatiti svoj život iskustvima, a ta iskustva lako možemo dobiti volontiranjem. Svatko tko je u mogućnosti i želi to, treba pomagati onima kojima je to zaista potrebno jer nikada ne znamo što nas čeka sutra.

Dragana, volonterka

